

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

Cap. III. Admirandis vijs & rationib. Deus Dominus noster, vniuersos mundi peccatores vocat, offerens illis media, auxiliaq[ue] ad conuersionem sufficientia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

solū optimè illi conueniunt tria mystica nominis RUTH significata prædicta, sed quæcum adhuc valdè insigne & notandum. Voluit enim DEVS D.N. idem nomē in diuersis linguis aut in ipsa Hebræa, cum diuersis punctis, varia habere significata, ad indicanda varia mysteria: hoc autem nomen RUTH, secundū aliquos Doctores, significat *saturatam*, vel *inebriatam*. Anima enim, quæ sollicitè ad eō Iustificationis gratiam cōsiderauit; & ad eā obtinendā ad eō properauit, disposita omnino est, dignaque, cui Dominus nosser reddat, quod promisit, cum dixit: *k Beati, qui esuriunt & sitiunt Iustitiam: quoniam ipsi saturabuntur.* Quæ autem hæc est Iustitia, nisi gratia, quæ nos iustificat? quæ tanta comunicatur, quanta fames est ac dispositio, ad eam accipiendam præcedens: simul verò datur vinum Charitatis, quod nos inebriat, cælestium donorum plenitudine; iuxta illud Dauidis. *linebriantur ab ubertate domus tuæ, & torrente voluptatis tuæ potabis eos*, donec satureretur. Tunc etiam datur filio prodigo in *utulus saginatus*, quo suum cor famelicum satiet. Alia denique stupenda assert bona in subsequētibz Capitibus insinuanda. Sed nunc huic finem imponamus, monētes, vt siquidē inspiratio Dei nostram exigit cooperationem, ad omnes hos effectus integrè producendos: statim atque eius pulsū senseris, diuini Spiritūs præsentiam (vt S. Bernard. dicit) agnoscas: cuius vox sonat in auribus tuis, veniatque ad te iustificandum; ac donis suis replendum; modò te ad ea recipiēda disponas. Poteris verò magno seruore ei dicere: *ô diuine Spiritus, qui ubi, & qua efficacitate vis, ad peccatores iustificandos, inspiras: præmitte ignem, qui te præcedit, vt luce sua me illuminet, ardore inflammet, velocitate acceleret; ad triuitate denique debilitet ad omne malum, & corroboret ad omne bonum: sariando me donis tuæ gratiæ, donec plenè satures in tua gloria in æternum, Amen.*

Ruth Satu-
rata.Arias Mont.
Tom. ult.
Bibl.

k Matt. 5. 6

l Psal. 53. 9

m Luc. 15.
23.Serm. 1. de
Pentecost.

CAPVT III.

ADMIRANDIS VIIS ET RATIONIBVS DEVS

*Dominus Noster vniversos mundi peccatores vocat, offerens illis
media auxilia, ad conuersionem sufficientia.*

TRIPENDAMEDIA adhibuit DEVS D. N. adhibetque continuè ad omnes mundi peccatores vocandos, & conuertendos; tã infideles, ad suam Ecclesiam eos deducendo; quàm fideles, vt in ea dignè viuant. Nam (vt ait S. Grogorius, Nazianzenus) *incredibilis est vis amoris, si potentia coniungatur.* Et quoniam DEVS in vtroque est infinitus, fir, vt immensa eius Charitas ipsum permo- ueat, ad media nostræ salutis omnipotentia suâ exe-

In vita sua
quam ipse
scripsit car-
mine.

Tom. 1.

D

quenda

quenda, quæ Sapiencia infinita adinuenit: acomodando ea nostræ naturæ conditioni. Hæc media multiplicia sunt: quædam generalia, & omnibus communia; alia aliquorum propria: quædam rursus ordinaria, alia extraordinaria, & stupenda.

*Christi Ze-
lus animi a-
rums.
a Luc. 5. 32.*

*b Mat. 20. 1.
c Cap. 22. 2*

*d Ioan. 10. 3
e Luc. 15. 4
Mat. 18. 12.*

LUC. 15. 8

*Christus lu-
cerna*

SED inter omnia maximè eminent, & reliquorum omnium est fons: quod ipsemet DEVS in diuina sua natura inuisibilis, voluerit fieri homo visibilis, induens humanam carnem, vt varijs medijs modisq; visibilibus a peccatores vocaret: ad hoc enim (vt ipsemet dixit) descendit cælo, id quod semper egit in terra, manifestans nobis multis parabolis, & comparisonibus hanc suam curam, & voluptatem, qua in hoc munere exequendo afficiebatur. Nunc enim cõfert seipsū cum b Patre familias, qui summo mane, & omnibus diei horis exit, conducere operarios in vineam suam: nunc cum c Rege seciẽte nuptias filio suo, & plurimos vocante ad nuptias, vt tantæ lætitiæ essent participes: Interdum cum d Pastore ouium, eas nominatim vocante ac educente; &, si qua earum aberret, magna cura eam quærẽte, donec inueniat: inuentã verò imponente in humeros suos, & cum gaudio portante ad reliquum gregẽ. Sed vt maximè sollicitudinem hanc suam diligentiamq; manifestaret: etiã cum sollicita ac diligenti muliere se voluit comparare, quæ cum decem drachmas haberet, & vnã perdidisset, accendit lucernam, & euerrit domum, & quæ fuit dilgeter donec inueniret, & cum inuenisset, conuocauit amicas & vicinas, dicens: Congratulamini mihi quia inueni drachmam, quã perdideram. Hæc mulier refert diuiniã sapientiam, ipsum videlicet filium DEI, cuius nouem Angelorum Chori, & genus ipsum humanum sunt tanquã decem drachmæ, siue nummi, creatoris ipforum imagine cufi: cumque humanæ naturæ drachma ob Adami peccatum periisset, quamuis satis aliàs diues esset, vt potè cui noue aliæ pretiosiores in Cælo superessent: inde tamen descendit, ad perditam tanto amore ac diligentia quærẽdã, atque si illa esset totus eius thesaurus, quã vt quæreret, accendit lucernã, nostram naturã induens, corpore & anima constantem, tanquam cera & lychno: addens illi infinitæ suæ diuinitatis lucem. Qua lucerna accensa, totam domum Israel huc illuc illustrando perambulauit, quærens animas quæ suã pulpã perierant. Quis verò explicare poterit quantã in hoc adhibuerit diligentiam? quot mediã? quotque labores in ijs quærendis sit passus! ô quantum tibi constitit, Redemptor mi, hæc drachmam, quærere, & inuenire! In vno die eam creasti ad imaginem & similitudinem tuam; in altero astutia serpentis illa periit: tu verò triginta annos in ea quærẽda cum immenso labore impendisti. Hanc ob causam in pauperrimo tugurio natus es; octaua die circumcisus, sanguinis tui primitias effudisti; in Aegyptum, vt Herodis persecutiõẽ euaderes, fugisti; hanc ob causã 40. dies in deserto ieiunasti; tres annos per totam Iudæam & Ga-

hazam

vilam prædicasti; noctes tranfigebas orando pro peccatoribus; dies cum eisdem conuersando, vt eos à suis peccatis educeres: quos nunc rationibus ad te adducebas; nunc beneficijs nunc prodigijs, ac miraculis pertrahebas: semper in paupertate & cum defatigatione peregrinabaris, omnibus benefaciens, & mille mala ab eis accipiens. Propterea sanguinem in horto sudasti, captus ac vinctus fuisti, atque ad varia tribunalia ductus, ibique accusatus, colaphis, sputis, flagellis cæsus, spinis coronatus; ac denique ad crucis mortem condemnatus; in qua pretiosissima tuæ humanitatis candela accensa, amoris igne consumpta, & extincta fuit. Sed die tertio ad nouam, & glorificatam vitam rediens, redemptioni nostræ finem imposuisti, recipiens perditam nostræ naturæ drachmam. Quamobrem iustissimum est, amicas & vicinas tuas, Angelorum Hierarchias de ea inuenta tibi congratulari.

Sed non hic subsistit huius Domini diligentia, cum enim necessarium esset, ipsum ad Cælum ascendere, multas alias lucernas accendit, quarum lumine animæ, quæ in terra perierant, applicato illis copioso redemptionis suæ fructu quærentur. lucernæ in hunc finem accensæ, fuerunt Apostoli & Euangelistæ; suntque Pastores ac Doctores Ecclesiæ, qui vitarum suarum exemplis, concionibus, libris, ac miraculis mundum illustrarunt, & peccatores innumeros conuerterunt. Et quotidie multas alias lucernas accendit, quæ in idem munus succedant: quas propria manu ipse deducit, & per angulos terræ suæ prouidentia dirigit, vt vel pauperulam aliquam animam quarant, quam cælo lucentur. Cum enim *omnes homines velit saluos fieri, & ad agnitionem veritatis venire*: nunquam cessat euertere huius mundi domum, varijs euentibus, eamque euerrere & ab erroribus, ignorantijs, ac peccatis expurgare. Et ideo vnumquemque hominem (vt ait Sanctus Prosper) varijs modis vocat, nunc manifestis, nunc occultis exhortationibus, persuadendo exemplis, monendo, terrendo minis, excitando miraculis, bona consilia inspirando, illuminando corda, & ad virtutem alligando. Aliquando (ait S. Gregorius) eos vocat per seipsum, aliquando per Angelos, & interdum per homines suos ministros: nunc prosperitatibus, nunc aduersitatibus domum animæ euoluendo, & quicquid in ea est euertendo, ne pereat omnino. Quamobrem eousque progressus est S. Augustinus, vt diceret, quemcunque ad DEVM conuersum, *trahi miris modis*, in quibus infinita Sapientia, bonitas, & omnipotentia trahentis elucet. Et quamuis modi ordinarij eos trahendi, eò quod occulti sint, non rapiant homines in admirationem: si tamen eos assequerentur, obtupescerent ordinem, suauitatem, & efficacitatem, quæ sunt reuera in eis.

Doctores lucerna.

g1. Tim. 2. 4.

Lib. 2. de Vocat. Gen. c. 20.

Homil. 36. in Euang.

Lib. 1. contra Iuas Epist. Pelag. a. c. 29.

§ 1. Ordinaria & extraordinaria Vocatio.

EX his licet deducere duplicem Vocationem: alteram Ordinariam, & iuxta communes Gratia leges, & ea, quae providentia diuina ordinariè disponit per media, quae ad id constituta habet; alteram Extraordinariam, quae harum legum terminos transgreditur, sitque inusitatis aut prodigiosis modis, quibus DEVS. N. vitur, vt singulare omnipotentia & praecellèntis suae charitatis det indicium, qua suos diligit Electos: quos propterea repente tanta luce, adeoq; vehementi inspiratione prauehit, vt in momento perficiat, quod ordinariae in multis annis non effecerunt: aut etià hoc subsidio eo tempore eis subuenit, qui illi actu contradicebant ac resistebant: quos ita permutat, vt assentiatur & amplectatur, quod prius horrebant ac repellebant. Hoc modo vsus est Dominus noster, cum latronè in cruce, & Saulum ex itinere Damasceno vocauit: & nonnunquam huiusmodi stupendas facit vocationes: vt prodigium, quod erga vnum peccatorè adhibet, multos alios animet, videntes, illum ita repente mutatum; & què admodum S. Paulinus dixit: *ostendit in raris, quod omnibus prostr, si velint.* Quamuis enim adeò sint inueterati, & in suis peccatis obdurati, quemadmodum miseri illi de quibus Ieremias: *a si mutare potest Aethiops pellem suà, aut Pardus varietates suas; & vas poteritis benefacere, cum didiceritis malum:* nihilominus, quod hominibus est impossibile, Deo est facilè: qui suae vocationis vi potest, ac solet in momento mutare Aethiopum nigredinem, & Pardorum varietatem: iustificando scilicet peccatores, habentes plura peccata, quam Pardus maculas; & qui sint turpiores; peccataq; in eis magis radicata, quam sit color in Aethiopibus. Quis b *Matthaeo* Publicano nigrior? & quis magis *Pardus c. Saulo*, Christi persecutore? hos tamen subito mutauit DEVS, dans alteri albedinem, plusquam niuis; alteri mansuetudinem, plusquam agni: vt in eis misericordiae & omnipotentiae suae magnitudinem manifestaret; simulque diffidentiae & pusillanimitati tuae mederetur: Si forte cogitans multitudinem, tuorum peccatorum, existimes non superesse tibi remedium. Nee tamen occasionem hinc arripas haerendi in tua deprauata vita, quasi expectans vocationem aliquam prodigiosam & inusitam: hoc ipso enim eius te reddis indignum. neque enim DEVS eiusmodi facit prodigia cum vno peccatore, vt ex eo alij in suo peccato permanenti occasionem accipiant: neque in ordinaria sua lege cum aliquo dispensat, vt eam multi contemnant: neque Rex priuilegium contra communem legem alicui dat, vt impune is possit infidelis & proditor esse. Cum igitur DEVS ordinariam statuerit legem, quam seruat in vocandis peccatoribus: ne tu extraordinariam & prodigiosam expectes. Nam, si prodigia desideras, haec ipsa lex ordinaria multis prodigijs est plena. Quid enim magis

stupen-

Refert. Bellarmin. tom. 3. lib. de gratia. c. 5. a. Iere. 13. 23

b. Matt. 9. 9. c. Aitor. 9. 1

stupédum, quàm rebus omnibus huius mundi naturalem suum cursum retinentibus, ex omnibus, quæ inde eueniunt, siue prosperis, siue aduersis occasione accipere, ad peccatores, per media conditioni & statui cuiusque accommodata, vocandos? Quis dixerit, conuersionem huius RUTH, etsi facta fuerit via ordinaria, non fuisse adeò admirandam, vt prodigiosa dici possit: Si enim rem benè perpenderit, deprehendes, famem quæ erat in Iudæa, peregrinationem Elimelech cum sua coniuge Noëmi, duobusque filijs in terram Moab; mortem Elimelech, & coniugium filiorum eius cum RUTH & Orpha; mortem quoque horum duorum coniugum; famis in Iudæa cessationem; reditum ipsius Noëmi in eam, & quod vtraque, nurus ex amore, quo illam prosequabantur, eam comitarentur; & quod ipsa RUTH modestia & virtute Noëmi caperetur, afficereturque; ad Religionem, quam illa profitebatur: hæc inquam omnia intelliges, fuisse media, per quæ DEVS D. N. non minus admiranda, quàm occulta dispositione, RUTH conuersionem direxerit: inuenire cupiens hanc drachmam, in regione Moab perditam. In singulis autem his rebus tot admiranda elucet, vt verè dicere liceat, RUTH ad seruitium diuinum *miris modis* fuisse deductam: & per similia media, proportionem quadam, vnusquisque peccator, & tu ipse, si in misero hoc statu hæres, vocaris à Deo; ac re ipsa deduceris, nisi eius vocationi, sicut Orpha, resisteris. Ad cuius Orphæ conuersionem eadem omninò media diuina prouidètia constituit, quæ ad RUTH ipsius: sed culpa sua nolens eis vt, perijt tandem in sua regione Moab, in qua permansit in sua idololatria.

§. 2. Deum inspiratione sua omnes peccatores vocare.

VT autem perspicias, quàm sit effusa diuina prouidentia in vocandis omnibus huius mundi peccatoribus, in duabus his fæminis adumbratis; tam qui vocationi annuentes, saluantur; quàm qui, eidem resistentes, pereunt: audi, quid ipse DEVS per suum Prophetam dixerit: *inuenerunt qui non quaesierunt me; dixi: Ecce ego, ecce ego ad gentem, quæ non inuocabat nomen meum. Expandi manus meas tota die ad populum incredulũ, qui graditur in via non bona post cogitationes suas: populus qui ad iracundiam prouocat me ante faciem meam semper.* O charitatem infinitam! ò immensam liberalitatem! quò potuit ulterius; Domine, extendi tuæ liberalitatis amplitudo, quàm vt manus tuas expanderes, tuamque dona incredulo populo, semper tibi contradicenti, teque ad iracundiam prouocanti, distribueres? quæ maior potuit esse charitas, quàm expansis vlnis infidelem adeò populũ excipere; qui, tuis contemptis vijs, graditur post cogitationes suas? & cuius alterius, nisi tuus amor eò perueniret, vt brachia manusque tuas cruci affigendas extenderes: quò eidem illas affigenti populo salutem & vitam tribueres? quæ qui fecit, quid mirũ,

Vocatio
Ruth mira.

Orpha de-
relictio.

a Isai. 65. 1.

si quærat ipsemet eos, qui ipsum non quærunt; offeratque se, vt inueniatur; occurrat ijs, qui nihil minus attendunt, quàm vt de ipso interrogent: obuiâ eat ipsum non vocantibus: dicens semel & iterum: *ecce ego, ecce ego*, quasi diceret: hîc sum, paratus vos docere viam cœlestem, tanquam *Magister*; & remittere peccata vestra, tanquam, *Redemptor*; morbis vestris mederi, tanquam *medicus*; orationes vestras exaudire, vosque mecum vnire, si ad meum obsequium vos transferetis.

b Prou. 1.
20.

Sapientia
clamor va-
lidus.

Hoc ipsum intendit Spiritus sanctus docere per os Salomonis: b SAPIENTIA, inquit, *foris predicat, in plateis dat vocem suam: in capite turbarum clamat; in foribus portarum vrbis profert verba sua, dicens: vsquequo paruuli diligitis infantiam, & stulti ea, quæ sibi sunt noxia cupient, & imprudentes odibunt scientiam? Convertimini ad correctionem meam: En proferam, communicaboque vobis spiritum meum: quid sibi vult, quod Sapientia diuina proprio motu ad prædicandum prodeat, non modò in Ecclesijs, oratorijs, locisque ad id destinatis: sed etiam in plateis, quo negotiatores conueniunt; & in capitibus turbarum, quò homines otiosi confluunt; & in portis vrbium, vbi Iudices iudicia ferre solent: quid inquam, hæc sibi volunt, nisi nos monere, nullum esse in mundo locum, ad quem illa, antequam vocetur, non accedat, vt homines doceat, quæ sint illis facienda, vt saluentur. Ibi clamat, vt surdi audiant; distracti attendant; clamosi taceant; valdè occupati cessent: vt omnes eius verba percipiant, attendantque, quanta dona illis offerat. Docet enim nos experientia, tunc maximè solere DEVM ad nostras portas pulsare, & ad cor loqui, cum nostræ salutis maximè sumus immemores, & ad huius vitæ commoda maximè intenti; nosque monere de imminente nobis ob nostra peccata periculo; & eorum offerre veniam.*

Par. 3. Ms.
dit. 56.
c Luc. 14. 16.
Matth. 22. 1.

Hæc omnia declarauit fusius Sapientia incarnata sub illa iucunda parabola, qua dixit: c *Simile est regnum cœlorum homini cuidam, qui fecit cenam magnam, & vocauit multos; & misit seruum suum hora cœna dicere inuitatis, vt venirent: quia iam parata sunt omnia: & ceperunt simul omnes se fucatis rationibus excusare: ideoque dixit seruo suo: exi cito in plateas, & vicos ciuitatis, & pauperes ac debiles, & cacos, & claudos introduc huc, & ait seruo: Domine, factum est, vt imperasti, & adhuc locus est, & ait Dominus seruo. Exi in vias, & sepes, & compelle intrare vt impleatur domus mea. Quid aliud voluit CHRISTVS D. N. insigni hac parabola, quàm nobis patefacere ingens illud desiderium, quo tenetur, vt omnes peccatores, nullo excluso, domum Ecclesiæ suæ ingrediantur, sintque illius conuiuæ: vt æternæ vitæ cibis, quos præparatos iam habet, fruantur. Quod vt obtineat; diligentissimum valdeque sollicitum seruum mit-*

fit, qui illos inuiter, sanctam scilicet suam *inpirationem*, cuius ingressum nulla occlusa porta, surdaue auris potest impedire. Omnia enim penetrat, nuntiatque, quicquid à suo Domino in mandatis habet; vt scilicet ad conuiuium omnes veniant. Et quoniam tria sunt in mundo peccatorum genera, ter ad eos inuitandos mittitur; nunc quidem sola inuisibiliter; nunc verò cum socio visibili, qui est Euangelicus prædicator; ac donique cum aliqua aduersitate, quæ compellat intrare.

PRIMUM itaque diuitum domos, Principum aulas, & Sapientium vniuersitates ingreditur, omnes monens: vt, vitijs reiectis, Sacramenta percipiant, seseque ad suum Creatorem extoto corde conuertant; sintque ipsi primi præbendo alijs bonum exemplum. Sed iidem, vt postea dicitur, primi esse solent, qui diuinæ vocationi resistunt, iuxta illud Prophetæ de optimatibus: *d Ecce magis hi simul confrugerunt iugum, ruperunt vincula iudicii Dei sui.* Nam quò sunt potentiores, eò sunt vocationi magis rebelles: quò enim magis suis passionibus sunt addicti, eò sunt ad eis resistendù debiliores; vincitque amore bonorum temporalium; ne illa vincula rumpant, spiritualia contemnunt, & æterna.

VIDENS itaque Dominus noster, quàm indignè diuina eius inspiratio in Magnatum diuitumque huius sæculi domibus excipitur, mittit eam ad vicos & plateas ciuitatis, hoc est Ecclesiæ, ad vocandum & inuitandum omnes *pauperes* infirmos, claudos, & cæcos: vt illi venientes fruantur supernis bonis, quæ alij noluerunt acceptare. Quòd si & hi, agnoscentes se miseros esse, peccatisque plenos, sese excusent, dicentes: se non esse dignos, qui in tanti Principis conuiuium compareant; se non habere oculos ad videndam viam, quæ illuc eatur, eò quòd sint *cæci*; nec pedes ad eundem, quia sunt *claudi*; nec vestes, vt conuiuij locum ingrediantur, eò quòd sint *pauperes*; nec ad tales cibos sumendos appetitum, eò quòd sint debiles & *agroti*.

HIS omnibus excusationibus diuina inspiratio responderet: Dominum, qui vocat ad conuiuium, posse his omnibus remedium afferre: Nam cæcis potest visum præbere fidei; claudis pedes amoris & charitatis: pauperibus pretiosam gratiæ vestem; debilibus salutem & spiritualem gustum: additque inspiratio, propterea ipsos vocari, quòd sint ad eò abiecti, & miseri; velitque Dominus misericordiæ suæ magnitudinem in eis ostendere: liberans eos à tanta miseria, tribuensque omne quòd ipsis deest bonum. O charitatem infinitam, & sine mensura profusionem! quis crederet, supremum ad eò Principem admittere velle in aulam suam, mensæque suæ regiæ tam miseros & abiectos adhibere? Ne itaque, frater, existimes, DEVM prætermisurum vocare te ad cælestem suum conuiuium, propterea quòd vilis tu sis & abiectus; &

corporis

*Inspiratio
legatus
fidelis &
efficax.*

*Tripliciter
vocat.*

*I.
Diuitum
fastidium.*

d Ierem. 5.5

*2.
Pauperum
frigida ex-
cusatio.*

*Christi pia
solutio.*

Corporis animæque miseris plenus: hoc ipsum enim illum mouet ad commiserationem: ac propterea te inuitat, non ut ipse ex tua amicitia diuitias, aut honores sibi comparet; sed, ut sua ipse te ditet, ac honoret: nec suum commodum, sed tuum quærit. *e eius enim conuiuia ac delicta sunt, esse cum Filiis hominum, ut eorum repararet miserias.*

c. Prou. 8. 5.

3.

Deus etiam
ab Ecclesia
alienos vocat.

SED quoniam omnis turba huius ciuitatis Ecclesiæ exigua est, pro magnitudine conuiuij, quod DEVS præparauit, pergit inspiratio diuina extrâ ciuitatem ad vias, leporesque infidelitatis, vocando prætereuntes omnes, ut veniant ad conuiuium: Vocat enim gentes, Mauros, Iudeos, & Hæreticos inspirans omnibus, ut sese ad Catholicam Ecclesiam recipiant, veramque fidem eius amplectantur, sine qua salui esse non possunt. Et interdum eos compellit intrare, nõ vi armorum, sed rationum: quas ad eò luculenter efficaciterque proponit, ut sentiant, se ab ipsa veritate coactos, ut vocantem sequantur, oblatumque bonum acceptent. Desine itaque admirari, anima mea, quòd vocet Deus cæcos, claudos, pauperes, ac debiles ciuitatis, eosque sua mensa dignetur: Nam huiusmodi, etsi aliàs miseri, tamen sunt homines rationabiles, fideque illustrati. Illud potius admirare, quòd inuitet syluestres, & feras ambulantes per loca deserta & inuia; gentem moribus bestiam, sine fide, sine religione, sine ratione viuentem: nec horreat eos, ad uiam mensam adhibere, dareque ijs, qui canes erant, panem filijs aliàs præparatum.

§. 3. *Deus iubet, suos ministros admittere, quos ipse vocat peccatores.*

QUAMVIS quæ dicta sunt, vehementem meritò afferant admirationem: multò tamen maiorem affert cura & sollicitudo eiusdem Domini nostri in eiusmodi hominibus vocandis: inspirat enim seruis domus uæ ministris Ecclesiæ, nè tales vocare dedignentur; nec horreant admittere, quos diuina eius inspiratio vocauerit, traxeritque: ut sic domus eius citò repleatur. Suauiter valdè aperuit D. N. hoc suum desiderium & sollicitudinem suo Vicario Principi Ecclesiæ, cum horreret gentes admittere, qui diuina vocatione tacti, ad eam accedere volebāt. a *Cecidit, inquit S. Lucas, super Petrum mentis excessus: & vidit cælum apertum, & descendens vas quoddam velut linteum magnum: quatuor iniis submitti de cælo in terram, in quo erant omnia quadrupedia, & serpētia terre, & volatilia cæli. Et facta est vox ad eum: surge Petre, occide, & manduca: ait autem Petrus: absit Domine, quia nūquā manducaui omne commune & immundū. Et vox iterum secundo ad eum: Quod DEVS purificauit, tu commune nè dixeris. Hoc autem factum est per ter: & statim receptū est vas in cælum. Quæ potest esse diuina: misericordiæ luculentior expressio,*

2. Act. 10. 12

bi. & Glog.

ciuf.

crusque bonitatis exemplar admirabilis: erat illud linteum (vt ait Beata) Ecclesie Catholicae figura, quae linteum instar fuit persecutionibus contusa, lota, & dealbata sanguine agni, *b qui* (vt ait Apostolus) *eam dilexit, & seipsum tradidit pro ea: vt exhiberet sibi ipse gloriosam, non habentem maculam, aut rugam aut aliquid huiusmodi, cuius profapia est è caelo: c vnde est omne datum optimum & omne donum perfectum:* & innititur quatuor sanctis Euangelij, quae per quatuor mundi partes praedicata fuerunt; docendo homines; quid credere, facere, & orare debeant; & quae Sacramenta suscipere. Hi sunt quatuor funiculi, quibus DEVS Ecclesiam caelo tenet alligatam ita fortiter, vt nemo possit eam dissoluere, aut funes illos abscindere: per eos autem transferetur postea in caelum, vnde descendit.

Quae autem lingua dicere sufficiet, qua ratione hoc linteum in caelum ascendat, & quinam tandem in aedem mundo linteum repositi trahantur: *quadrupedia* nimirum, *& serpentina terra, & volatilia caeli*: abiectionissima in qua hac mundi faece plenum trahitur, & inducitur in paradysum. O dulcissime IESV, quomodo cor tuum ferre potest, vt in linteum aedem mundo, & in quo abluendo ac dealbando tam multa exposuisti, ingrediantur animalia aedem fordida, & stomachum mouentia: quomodo ipsum caelum vis feris aedem immundis complere; quas tuus Apostolus, vel tangere, ob conceptam nauseam, recusat. Sed verè tu, mi Rex, non concipis nauseam ex peccatoribus, quos tenerrimè diligis; quos, vt quæreres, ex caelo descendisti; & cum eisdem aedem familiariter versabaris, vt *d cum Publicanis & peccatoribus*. *Induceres*; teque ab eis tangi permitteres: licet superbi Scribae, & Pharisei eade re murmurarent; nec dicebas, sicut illi: *recede à me, non appropinques mihi, quia immundus es; sed potius accede, & tange me, vt mundus fias.* Quo amore permotus, omnes peccatores, quantumuis abominandos, in mundissimo Ecclesie tuae linteum recipiendos esse decreuisti: Idololatrias, qui animalia bruta tanquam DEO sadorabant; homicidas, fures; crudeles, & ferarum instar vltiores, falsarios, deceptores, astutos; & serpentium instar implicatos, ambitiosos, & auium instar arrogantes; omnes inquam vocas: & ad cellum tuum inuitas; iubesq; tuum Vicarium, omnesque tuos in eo ministros occidere & manducare: occidere scilicet eorum peccata, in sancti Baptismatis ac Pœnitentiae aquis ea summergeudo; manducare verò, in Ecclesie sanctae viscera per fidem & charitatem traiciendo: quemadmodum cibus corporis ingressus in comedentem, vnum cum ipso corpus conficit. Nec vis ministros tuos cum aliqua nausea huiusmodi peccatores admittere: cum nullam tu hab eas, dum eos vocas, & ad ipsorum pedes deducis: potius cupis, vt eos amplectantur, adeoque amanter excipiant, vt intra viscera sua immittant. Deniq; certos nos facis ac securos: omnes, quotquot in linteum

Ecclesia linteum.
b Ephe. 5. 25.

c Iacob. 1. 17.

4. Euangelia.

2.

1. Matt. 9. 11.

Luc. 15. 2. c.

33.

1. Iai. 65. 5.

Ex S. Grego

lib. 20. Moral.

cap. 6. 6.

*Oculus &
manduca.*

illud recipientur, peccatis mortuos, fore in cœlum tuū admittēdos; & eos, qui feræ ac serpentes prius fuerant, inter Angelorum Hierarchias collocādos. Laudent te Regem meū, Seraphini ob accensum ad eū amorē, quo nos prosequeris; animentur peccatores, ad fiduciam in tua misericordia collocandam; discāt sacerdotes, amanter & benignē eos recipere, te imitantes. Ne repellat feruus eū, cui Dominus remittit offensam; nē sit minister crudelis in eum, erga quem iudex est benignus; nē domus præfectus sit parcus in bonis sui Domini distribuendis, cū Dominus iubeat eum esse liberalem, nē ianitor portas cœli occludat, cū iubeat Deus eas aperiri; & omnino patere omnibus, demissē per eas ingredi volentibus; ne vilis vermiculus faciat sibi nauseam comedendi eum cibum, quem comedit ipse Deus. Occidant & comedant, quemadmodum vox ipsa cœlestis præcipit: nec dico, vt comedant peccatorem adhuc viuētem, in quo adhuc viuunt peccata; in quibus vult adhuc hærere: huiusmodi enim peccatorem reprobatur Deus, & tanquam immundus non ingreditur in cœlum: tali claudant etiam ministri portas clauibus, quas ad id habent: siquidē ipsemet DEVS non vult talibus eas aperiri: nullum tamen comedere prætermittant peccatorem iam mortuum, dolentem scilicet de suis peccatis: iuuent potius, vt suis culpis omnino moriatur, & statim comedant, & in Christi corpus trajcere student, vt vnum ex vtroque confletur: non enim decet tanquam immundum rejicere, quem DEVS purificauit, vocauitque, vt Sanctus esset.

*Lib. de Spi-
rit. S. c. 11. &
12.*

T^{er} ait S. Lucas, vocem illam cœlestem auditam esse: vt hæc veritas altius Sancti Petri, ministrorumque Euangelij, tam Concionatorum, quam Confessorum cordibus imprimeretur, quam vocem sanctissima Trinitas confirmauit, cuius opus (teste S. Ambrosio) est ipsa vocatio gentium. Ter quoque vox illa cœlestis insonat: nam inspiratio diuina, quemadmodum ter prodit ad vocandos peccatores: ita quoque ter inspirat, docetque Concionatores mansuetudinem, & charitatem in iisdem recipiendis: vnūquemque verò peccatorem certum esse iubet, si ad misericordiam diuinam se receperit, fore admittēdum. Quamuis itaque vitam tuam, frater, expenderis hactenus in operibus ferarum, odijs & rancoribus excandescens; quamuis te carnalitatibus & luxurijs alicuius bestię instar tradideris; licet nihil aliud feceris, quam serpentis instar te implicando, & fraudes in tuos proximos machinando: & quamuis vitā totam in superbis studijs transegeris; conando, super omnes, auis instar, volare, nemini verò te subijcere: non est cur de diuina misericordia diffidas: modò tuis peccatis mori constituas; eius enim viscera, cœlique portæ, quamuis illis sint occlusæ, qui in suis sceleribus velint semper hærere; patent tamen ijs, qui eisdem mori desiderant.